

தமிழ் இலக்கியங்களில் வட்டார மொழி வழக்குகள்

மா. தமிழ்ச்செல்வி அ. *

அ தமிழ்த்துறை, வே.வ.வன்னியப்பெருமாள் பெண்கள் கல்லூரி, விருதுநகர்-626001, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Vernacular Language in Tamil Literature

M. Tamilselvi a,*

^a Department of Tamil, V.V. Vanniaperumal College for Women, Virudhunagar-626001, Tamil Nadu, India

* Corresponding Author:
selviravi86@gmail.com

Received: 23-08-2022
Revised: 30-09-2022
Accepted: 12-10-2022
Published: 15-11-2022

ABSTRACT

It is said that language appeared when man began to think. When primitive man was forced to communicate his feelings to others, he used sounds and sign languages as a means of communication. As time moves on language evolved from sound form to written form. Tamil language also appeared in this way and it excelled in literature. This literature remains as the cultural symbols of ancient Tamils. Our mother tongue, Tamil, which is so old and proud is a language that reflects the lifestyle of the people. This article aims to highlight the modern study of vernacular language which has been studied in literature over time.

Keywords: Communication, Vernacular Language, Ancient Tamil, Literature

முன்னுரை

நாட்டின் பல்வேறு பகுதிகளில் வாழும் மக்களின் வெவ்வேறு வகையாக வட்டார வழக்குச் சொற்கள் அவர்களின் கருத்து பரிமாற்றத்திற்குத் தேவையான அடிப்படை ஒலிக்கூறுகளாக நவீன கால இலக்கியங்கான சிறுகதை, புதினம் போன்றவற்றில் எடத்தாளப்படுகின்றன. நாட்டார் இலக்கியங்கள் படைக்கும் எழுத்தாளர்கள் இம்முறையைக் கையாளுகின்றனர். இவர்கள் அந்தந்த வட்டார மக்களின் வாழ்வியலை அவர்களின் மொழியிலேயே வெளிப்படுத்த விரும்புகின்றனர். அதுவே வட்டார மொழியின் வழக்குகளாக இலக்கியத்தில் இடம்பெற்றது. இவ்வழக்கு மொழி காலந்தோறும் இலக்கியங்களில் இடம்பெறுமாற்றைக் காண்போம்.

தமிழ்மொழியின் ஆளுமை

நாட்டார் வழக்கான வட்டார மொழி பற்றி ஆராயும் முன் தமிழின் சிறப்பையும்தொன்மையையும் தெரிந்து கொள்ளுதல் அவசியம். அதற்கு தமிழ்மொழி ஆய்வாளர் கூற்றை முன்வைக்கின்றேன். அதாவது தமிழ்மொழி தென்தமிழ்நாட்டில் பிறந்தது என்று ஆய்து கூறுகிறார். 'தமிழ் தோன்றியது தென்மா மாரியில் மூழ்கி போன குமரி நாடே ஆதலால் தமிழன் தோன்றியதும் அந்த நாடே குமரிக்கண்ட தென்கோடியில் பணி மழை தொடர்போடும் பன்மலை அடுக்கத்து குமரிமலை தொடரும் அதனின்று பாய்ந்து ஓடிய ஆறு என்னும் கங்கை போல பேரியாரும் இருந்தன அந்த பழம் பாண்டி நாட்டை ஆண்ட பாண்டிய வேந்தருள் ஒருவன் நிதியோன் எனவும் அவனை

“முந்நீர் விழாவின் நெடியோன் நன்னீர்ப்

பஃறுளி மணலினும் பலவே"

எனப் புறநானூறு வாழ்த்த காணலாம் இதிலிருந்து தமிழ் தென் பகுதியில் தோன்றியது என்பதை தேவநேயப் பாவாணர் சான்றோடு விளக்குகிறார் (Swaminatha Iyer, 1984).

அத்துடன் தமிழ் தெற்கே தோன்றிய மொழி ஆதலால் தென்மொழி, தென்கலை, தென்னாடு, தென்னிலம், தென்புலம், தென்புலத்தார், தென்னகம், தென்பாண்டி, தென்மதுரை, தென்னவன், தென்னன் முதலிய சொல் வழக்குகள் இருப்பதையும் தமது தமிழின் பிறந்தகம் என்ற கட்டுரையில் எடுத்துரைப்பார். சூழல் மாற்றமும் மொழி மாற்றமும்.

இயல்பாக மனிதனின் உணர்வின் அடிப்படையில் தோன்றி வளரும் மொழி கூறுகள் அவனது நாகரீக, இட மாற்றத்திற்கும் காலமாற்றத்திற்கு ஏற்ப வளர்ச்சி அடைந்து தேவை கருதி வெவ்வேறு மொழிகளாக ஒலிக்கப்படுகின்றன. நாட்டுப்புற இலக்கியங்கள் கிராமப்புற மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துச் சொன்னது போன்று நவீன கால இலக்கியமாகிய சிறுகதை, நாவல் போன்றவை சாமானிய மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துரைக்கின்றன. அதனால் எழுத்தாளர்கள் வட்டார வழக்குகளைப் பயன்படுத்துவது இயல்பானதாக அமைந்துவிடுகிறது. இதனைக் கவிஞர் சிற்பி பாலசுப்பிரமணியம் அவர்களும் 'இன்று மாநாட்டு மொழிகளில் Eco Linguistic என்று அழைக்கப்படும் சுற்றுப்புற சூழல் மொழியியல் உருவாகி ஆய்வு செய்யப்படுகிறது (Balasubramaniam & Padmanaban, 2014). இடமும், காலமும் மொழியில் சொற்களில் ஏற்படுத்தும் பரிணாமங்கள் மாற்றங்கள் ஆழ்ந்த படிப்புக்கும் சிந்தனைக்கும் உரியவை பழங்காலத்திலேயே இடம் கால நிலைகளை இணைத்து தமிழ் மொழியில் வேர் விட்டு ஒரு கொண்ட சுற்றுப்புறச் சூழல் இலக்கிய சித்தாந்தமான eco biotic கோட்பாட்டை இன்று இடம் காலத்திற்கு தகுந்தவாறு மொழியின் பயன்பாட்டில் ஏற்படும் மாற்றங்களை இந்த சுற்றுப்புற சூழல் மொழியியல் Eco Linguistic நோக்கில் கண்டு உணர்ந்து பயன்படுத்த முடியும் என்று தோன்றுகிறது புவியில் இயற்கையை ஆதாரமாக்கி வகுக்கப்பட்டிருக்கும் வெவ்வேறு திணை நிலங்களின் ஒரே பொருள் கொண்ட வட்டார வழக்குச் சொற்கள் பிற திணைகளின் பயன்படுத்தாத தனித்தனி மொழி கூறுகள் போன்றவை எவ்வாறெல்லாம் மாற்றி பயன்படுத்தப்படுகின்றன என்பது சீரிய சிந்தனைக்கு நுண்ணிய அரசருக்கும் உகந்தது' என்று ஆய்வை விரிவுபடுத்த எடுத்துரைக்கின்றார்.

செய்தி தொடர்புகள் போக்குவரத்து வசதிகள் பெருகிவிட்ட காரணத்தால் இன்று இந்த வழக்கு மொழிச் சொற்கள் ஏனைய வட்டாரப் பகுதிகளுக்கு எட்டுவதும் புரிந்து கொள்வதும் சாத்தியமாகின்றன. இம்மக்களின் மொழியையும் வாழ்வையும் கூர்ந்து நோக்கி மனிதாபிமானத்துடன் பதிவு செய்யும் நவீன கால மானிடவியல் தரிசனம் இந்த வேறுபட்ட மொழிக் கூறுகளையும் அணிகலனாக ஏற்று பாதுகாக்க வேண்டும். சென்னையிலும் சுற்றுப்புறங்களிலும் வழங்கும் தமிழ் தெலுங்கு உருது சொற்கள் கலந்திருக்கிறது என்றால் நாஞ்சில் நாடு சித்தூர் கோயமுத்தூர் சில பகுதியில் வழங்கும் தமிழ் தமிழில் மலையாள சமஸ்கிருத சொற்கள் கலந்து இருக்கின்றன திருநெல்வேலி தமிழுக்கும் தஞ்சை திருச்சி மாவட்ட தமிழுக்கும் இடையில் வேறுபாடு மிகுதி மொழியின் ஒளிக்கூறு சொற்கள் மட்டுமல்ல சில எழுத்துக்களின் உச்சரிப்பும் இந்த வேறுபாடு நன்கு தெரிய வருகிறது.

வட்டார மொழி வழக்குகளின் தன்மை

இந்தியா வேற்றுமையில் ஒற்றுமை காணும் நாடு என்பது போல நாட்டார் மக்கள் வாழ்வியலை உள்ளது உள்ளபடி காட்ட வேண்டும் ஒரே வட்டாரத்தில் வாழ்ந்தாலும் வெவ்வேறு சாதி சமூகத்தினர் இடையில் வழங்கும் தமிழ் மொழியின் வேறுபாடுகள் இச்சாதி சமூகத்தினர் பல்வேறு வட்டாரங்களில் வாழ்ந்தாலும் அவர்கள் பயன்படுத்தும் மொழி கூறுகளின் ஒருமைப்பாடு இவைகளையும் குறிப்பிட வேண்டும் எடுத்துக்காட்டுக்கு கடலோர மீனவர் இடையில் வழங்கும் மொழி, தலித் மக்கள், மலைவாழ் மக்கள் மொழிகள், பிராமணர்களின் இடையில் வழங்கும் மொழி போன்றவற்றைக் குறிப்பிடலாம். வட்டார வழக்கு பலசமயம் கொச்சைப்பேச்சு என்று எண்ணப்படுகிறது. இதுபிழை. ஒரு தனிமனிதன் மொழியை சிதைத்துப்பேசினால் அது கொச்சை, ஒரு பகுதியின் மக்கள் முழுக்க அவ்வாறு பேசுவார்களென்றால் அது வட்டார வழக்கு. வட்டார வழக்கு என்பது ஒருவட்டாரத்து மக்களின்

பண்பாட்டு அடையாளமாக அவ்வட்டார வழக்கைப் பேசாத அவ்வட்டாரத்தவர்களால் முன்வைக்கப்படுகிறது. வட்டார வழக்குக்கு பெரும் பண்பாட்டு முக்கியத்துவம் உண்டு. என்பார் ஜெயமோகன்.

வட்டார இலக்கியங்களின் தன்மை வட்டார பண்பு மற்றும் வட்டார எழுத்தின் நோக்கம் அடையாளப்படுத்தும் வேறொன்றாக ஆகிவிடக்கூடாது அது ஒன்றை அல்லது ஒரு இன மக்களை தூக்கி நிறுத்துவதாகவும் அதன் பாரம்பரியத்தை புனித படுத்துவதாகவும் அதன் மேலாதிக்கத்தை உணர்த்துவதாகவும் வருகின்ற வரைவுகள் ஒரு இனத்தை உடன் வாழும் இன்னொரு சமூக பிரிவை தாழ்வு பிடித்ததாகவும் ஒதுங்கி வைப்பதாகவும் ஏன் காயப்படுத்துவதாகவும் கூட அமையலாம் அப்படி அமையக்கூடிய ஆபத்தும் இருக்கிறது எனவே தான் புனை கதை விழிகள் கட்டுப்படுத்தப்படக்கூடிய நம் ஆக உள்ளன வட்டார எழுத்துக்கள் பொதுவான தளங்களோடு முரண்படாமல் அவற்றை வலுப்படுத்தவும் வளப்படுத்தவும் வேண்டும் வட்டார வழக்குகள் வட்டார மக்களின் வாழ்வியலை எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும் சிறுமைகளை எடுத்து இயங்குவதாக இருக்கக் கூடாது என்பார் ஜெயமோகன்.

நாடக இலக்கியத்தில் வட்டார மொழி

வாய்மொழியில் வழங்கிக் கொண்டிருந்த இந்த வட்டார வழக்குகள் சாதி சமயத்தினரின் தனிமொழி கூறுகள் எல்லாம் எழுத்து மொழியிலும் இடம் பெறத் தொடங்கியது 19ஆவது நூற்றாண்டில் கோபாலகிருஷ்ண பாரதியாரின் நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனை கூறலாம் கதாகாலட்சீப பாணியில் செய்யுளும் உரைநடையும் இடை கலந்து ஊர் ஊராய் சென்று மக்கள் மத்தியில் அவரை நேருக்கு நேர் நாடகம் ஆகிய அறிமுகப்படுத்திய இப்படைப்பில் மக்கள் ரசனைக்கேற்ப அக்கால வட்டார சாதி சமூக சொற்றொடர்கள் ஒளி கூறுகளை எழுத்தாளர் வாய்ப்பு இருந்திருக்கிறது அதனால் நந்தனார் சரித்திர கீர்த்தனையில் வட்டார வழக்குகள் மிகுதியும் பயன்பட்டு இருப்பதை நாம் உணரலாம்.

அதேபோல நாஞ்சில் நாட்டு வட்டார வழக்கு மொழியில் அங்குல சுவையுடன் பயன்படுத்தி 1917 இல் கவிமணி தேசிய விநாயகம் பிள்ளை படைத்த மருமக்கள் வழி மான்மியும் என்ற நெடுங் கவிதை நூலையும் குறிப்பிடலாம் நாடோடி கதை மரபில் வாழையடி வாழையாக வந்து சேர்ந்த நாட்டுப்புற மனம் கமலம் வேதநாயகம் பிள்ளை படைத்த தமிழின் முதல் நாவலான பிரதாப முதலியார் சரித்திரத்தில் வட்டார வழக்கு மொழிகள் தான் மிகுதியும் கையாளப்பட்டிருக்கிறது அதனை தொடர்ந்து வந்த ராஜம் கிருஷ்ணனின் கமலாம்பாள் சரித்திரத்திலும் மாதவையாவின் பத்மாவதி சரித்திரத்திலும் பிராமண சாதி சமூகத்தினர் இடையே கையாண்ட வட்டார வழக்கு மொழி கலந்து பயன்படுத்தப்பட்டு இருப்பது தெரிய வருகிறது மதுரை வட்டார வழக்கை சி.சு. செல்லப்பாவின் வாடிவாசல் போன்ற நாவல்கள் பதிவு செய்கின்றன அதேபோன்று கி ராஜநாராயணன், பூமணி, சோ.தரிமன் போன்றோர் கரிசல் வட்டார மக்களின் வழக்கு மொழிகளை தங்களுடைய படைப்புகளில் மையமாகக் கொண்டு அம் மக்களை உலகுக்கு அறிமுகம் செய்கின்றனர்.

கரிசல் வட்டார மொழி வழக்குகள்

கலை இலக்கியத்தில் மண்ணின் மனம் அல்லது நிறம் பொதிந்து கிடப்பதும் புலப்பட்டு தோன்றுவதும் இயல்பானது தேவையானதும் கூட கரிசல் எழுத்து அல்லது கரிசல் இலக்கியம் என்பது அந்த கருதுகோளில் இருந்து தோன்றிய ஒரு கருத்து அமைவு நிலத்தின் நிறத்தால் அறியப்படுகிற ஒரு இலக்கிய வகை வகையாக வட்டாரம் என்ற ஒரு கருத்தியலோடு இது இணைந்து கிடக்கிறது.

கரிசல் இலக்கியம் என்பது இந்த மாதிரியான தன்னை நெகிழ்வானதொரு அடையாளத்துக்குள் இனம் கண்டு அடங்குகிறது இது என்று அங்கீகரிக்கப்பட்ட நடுநிலைப்பாடு நிலத்தின் நிறத்திற்கும் குணத்திற்கும் பின்னால் ஒரு சமூக பொருளாதார பண்பாட்டுத் தளம் இனம் காணப்படுகிறது பெரும் தேசியம் தேசியம் துணை தேசியம் எந்த வெற்றிக்கு என்ற கருத்தோட்டங்களுக்கு மறுதலைப்பட்டதாக முரண்பட்டுக் கொண்டு அடையாளப்படுத்தும் ஒரு சக்தியாக நிற்கிறது.

சங்க இலக்கியத்தில் வட்டார மொழிக் கூறு

கரிசல் வட்டாரப் பண்பாடு நாஞ்சில் வட்டாரப் பண்பாடு, மதுரை வட்டாரப் பண்பாடு என்பன போன்ற வட்டார இலக்கியம் என்ற கருத்து அமைவு தமிழில் ஒன்றும் புதியதல்ல. திணை மரபோடு ஒரு சேர வைத்துப் பார்த்தால் சங்க இலக்கியப் பண்பாட்டு மரபும் இதைச்சுட்டுவது தெரியும். குறிஞ்சி, முல்லை, நெய்தல், மருதம், பாலை என்பன ஒரு வகையில் சற்று விரிந்த பொருளில் அத்தகைய நிலையில் உள்ளவை தான். இவற்றில் சற்று கூடுதலாகும் வலுவானதாகவும் அடையாளம் காட்டிக் கொள்வது முல்லை திணையும் தன் புலப்பருமை பற்றி ஆயர்களின் உணர்வுகளும் ஏறு தழுவுதல் முதலிய வழக்கங்களும் மாடுகளின் பெருக்கங்களும் புன்செய் பயிர்களின் செய்திகளும் கற்பு உள்ளிட்ட ஒழுக்கமும் அழுத்தமாகவும் விரிவாகவும் பேசப்படுகின்றன.

வாய்மொழி இலக்கியத்தில் வட்டார மொழி

மக்களின் பேச்சு மொழி இலக்கியம் வாய்மொழி இலக்கியம் ஆகும். இதில் ஓசை, ஒழுங்கு, லயம், இசைத்தன்மை எனப் பல இணைந்து வெளிப்படுகிறது. இந்த ஓசை ஒழுங்கு எதுகை, மோனையாய் வெளிப்படுகின்றன. இப்பேச்சு மொழியே வட்டார வழக்கோடு இயைந்து வருகின்றது.

“எண்ணைக்குடம் போட்டவளும்

ஆத்தாடி அம்மாடி

தண்ணிக்குடம் போட்டவளும்

ஆத்தாடி அம்மாடி”

“அறுக்கமாட்டாதவன் இடுப்பில்

அறுத்தெட்டுப் பண்ணரிவாள்”

இவைகளிலிருந்து நாட்டுப்புற வழக்காறு எனப்படும் வாய்மொழியிலிருந்து வட்டார வழக்கு அறியப்படுகிறது.

புதுக்கவிதையில் வட்டார மொழி வழக்கு

சங்க காலக் கவிதைக் கருவூலத்தில் எதுகை, மோனை என்ற ஓசை ஒழுங்கு பிரதானமாக இருக்கவில்லை அதன் பின்னரான கவிதைகள் எதுகை மோனை என்ற ஆடை உடுத்திக்கொள்கின்றன. இதுவரை ஆடை அணியாதிருந்த கவிதை மரபுக்கு ஆடைகட்டச் சொல்லிக் கொடுத்தது பேச்சு வழக்கு என்பர் திறனாய்வாளர்கள். விதவிதமான வண்ணங்களில் பிற்காலத்தில் நெய்யப்பட்ட ஆடைகள், இந்த ‘வாப்பழக்கத்’ தறியிலிருந்து நெய்யப்பட்டவைதாம்.

வாழ்வியலின் நுண்மையான படிநிலைகளை, குணவகைகளை நாப்பழக்கமாகவே வைத்திருந்தனர் மக்கள். அவர்கள் எது பேசினாலும் புதியதொன்றின் படைப்புக்காக பேசினார்கள். பழையதை, சமகால நடமாட்டத்தைச் சுட்டிக்காட்டும் விமர்சனமாக வைத்தனர்.

“அடுத்த வீட்டுக்காரனுக்கு

உத்தியோகம் வந்தால்

அண்டைவீடு குதிரை லாயம்”

மேலாண்மை அதிகாரம் ஒருவனுக்கு வரப்பெற்றால், அக்கம்பக்க வீடுகள் என்னவாக ஆகும் என்பதை வெப்புராளமாகச் சொல்கிறது.

“அரசனுக்கு ஒரு சொல்

அடிமைக்கு தலைச்சுமை”

“சிரமறுத்தல் வேந்தாக்குப் பொழுது போக்கு;

எமக்கோ உயிரின் வாதை”

என்பார் பாண்டியன் பரிசு காப்பியத்தில் முடிமன்னராட்சி பற்றி பாரதிதாசன்.

முடிவுரை

வட்டார இலக்கியங்கள் இன வரவியலின் இலக்கணத்தோடும் மனிதநேய உணர்வுகளின் வெளிப்பாடுகளோடும் நாட்டுப்புற மரபின் அழகியலோடும் தன்னை நிலை நிறுத்தி கொள்ளுகின்றன. ஆய்வில் கண்டவாறே சங்கம் தொடங்கி, புதுக்கவிதை வரை வட்டார மொழி வழக்கு பயின்று வந்துள்ளதை அறியமுடிகிறது. பல்வேறு படைப்புகள் வட்டார வழக்கு மொழிக்கும் திசை சுருக்களுக்கும் தரமான இலக்கியத்தில் தனி ஒரு தகுதியை தேடி கொடுத்திருக்கின்றன. தமிழில் வட்டாரமொழி வழக்குகள், பெரும்பாலும் சொற்களை ஒலிப்பதிலேயே மாறுபடுகின்றன.

References

Balasubramaniam, S., Padmanaban, N. (2014) Tamil Ilakiya varalaru, Sahitya Akademi, Chennai, India.

Swaminatha Iyer, U.V. (1984) Purananooru Moolamum Uraiyum, U.Ve.Sa. Noolaga nilayam, Chennai, India.

Funding: No funding was received for conducting this study.

Conflict of Interest: The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License:

© The Author 2022. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License